

Temps molts durs: quins valors?

Dc, 11/07/2012 per Josep Maria Car...

[Minoria creativa](#)

“Valors tous en temps durs”. Aquest era el títol d’una recerca d’ESADE sobre els valors dels catalans [presentada l’any 2011](#) pel professor Àngel Castiñeira i per Javier Elzo. En aquesta recerca, s’insisteix en tres idees bàsiques: la prioritat per la recerca del benestar personal, l’afirmació del procés d’individualització per damunt de tot i el rebuig de qualsevol deure moral. En aquesta enquesta –al meu entendre–, s’indicava molt bé com Catalunya participa de determinats processos de les societats postindustrials i del benestar: l’afirmació de l’individualisme per damunt del vincle comunitari, la recerca del benestar material per damunt de la recerca del benestar espiritual i la primacia dels sentiments i les emocions per damunt de les conviccions i la racionalitat. Tot plegat portava als autors de l’enquesta a afirmar que en aquests “temps durs”, els catalans viuen valors “tous”, precaris, assentats, repeteixo, en poques conviccions i massa precarietats.

Darrerament, hem vist com els temps ja no són “durs”, sinó que són molt “durs”, que la crisi que estem vivint va més enllà de la crisi econòmica i que el que està en revisió és el model de societat que havíem anat creant els darrers cinquanta anys. Més enllà de la crisi econòmica, vivim una crisi de civilització amb una dimensió moral inexcusable i, molt probablement, darrera de la crisi moral existeix una crisi religiosa d’una bona part de les nostres societats. En aquest sentit, el catolicisme –l’Església– emergeix cada vegada més com a una veu a contracorrent, contracultural, en els marges, com a minoria creativa que recorda que cal qüestionar els ídols del nostre temps, respectar la natura, promoure la família i l’educació dels fills, ajudar els més febles, viure amb compassió i no en competició, lluitant per la pau i la justícia, que ens recorda que l’amor és més fort que la mort.

Però avui, afirmar la centralitat de l’amor i la caritat, de la compassió i la fraternitat, de la pau i la justícia, la família i la dignitat de la persona humana significa fer un tomb en les nostres prioritats, orientacions i valors. També, per a molts, vol dir tornar a reconèixer la importància del relat religiós com a fonament precisament d’aquests valors. Pels cristians, tornar a reconèixer la centralitat de la persona de Jesús en les nostres vides.

Potser en aquests temps “molts durs”, és el moment de tornar a demanar-nos les grans qüestions de la nostra condició humana i anar, poc a poc, novament, recuperant valors assentats en conviccions i no només en convencions...